

ST. BIRGITTA MENIGHETSBLAD

NR. 2 · DESEMBER 2020

ADVENT 2020 JUL

Kjære Leser!

Når vi nå mot slutten av året ser tilbake på det som snart er forbi, er det ikke særlig originalt å fastslå at dette ble et så spesielt og annerledes år, at de fleste av oss ikke i våre villeste forestillinger hadde kunnet forestille oss noe slikt.

Vi er alle blitt berørt av koronapandemien på en eller annen måte. De fleste av oss har måttet tilpasse oss regler og restriksjoner som ikke har vært alt for krevende å leve med, men svært mange har også merket dette tungt på kropp og sinn. Noen har selv blitt syke, noen har mistet nære og kjære, noen har fått det økonomisk vanskelig. Det som kanskje har rammet aller flest er det å miste eller få sterkt redusert muligheten til kontakt med familie og venner i inn- og utland, spesielt de gamle og syke. Mange kjenner sterkt på ensomhet og savn.

Kirken som for mange vil være et trøsterikt fellesskap har også måttet tilpasse seg. I nesten to måneder var det for første gang på over 175 år ikke tillatt å feire offentlige messer (selvfølgelig bortimot 1000 år, hvis vi ser utover vår katolske kirke). Dette har selvfølgelig vært et sterkt savn, og gleden var stor da messene kunne tas opp igjen.

Kirken har, som resten av samfunnet, måttet kaste seg rundt og bruke de digitale hjelpemidler for alt de er verdt. Dette har gjort at mange har kunnet følge messen fra sin egen stue. Mange forslag til hvordan man ellers har kunnet opprettholde og fordype sitt trosliv med åndelig kommunion osv har også fremkommet på nett og sosiale medier. Men, vi er alle enige om at intet kan erstatte møtet med den levende Kristus i kommunjonen, og med våre trosfeller i og rundt messen. La oss i tiden framover prøve å huske på våre trosfeller som vi ikke lenger ser regelmessig. Ta en telefon, send en SMS eller, hvis dere er friske, dra på besøk. Og uansett, be for dem.

«Velkommen stille adventstid» er en salme vi gjerne tidligere sang ved inngangen til advent. I år har koronaen i hvert fall gitt de ytre rammer for en stille og rolig førjulstid. La oss ikke overmannes av førjulsstress, men i større grad benytte tiden til ettertanke og forberedelse til julehøytiden, da vår Gud kommer oss i møte som et lite barn i en stall.

God jul og godt nytt år!
Arve Vølle, redaktør

Oblatkommuniteten i Østfold

Sogneprest for Fredrikstad
superior for kommuniteten
p. Jagath Premanath Gunapala, OMI
jagath.gunapala@katolsk.no
Tel 69 30 15 22 mob 414 68 740

Sogneprest for Halden,
ansvarlig for polsk sjelesorg,
økonom for kommuniteten
p. Roman Kunkel, OMI
kunkelomi@gmail.com
Tel 69 30 15 26 mob 414 62 722

Sogneprest for Moss og Askim,
superior for oblatfedrene i Norge
og Sverige
p. Piotr Pisarek, OMI
ppisarek@online.no
Tel 69 30 15 25 mob 901 29 621

Til oblatfedrene hører også:
p. Jeyanthan Pachchek, OMI, Bergen

Kontortid:

Onsdag, torsdag og fredag kl. 10.00-16.00

Menighetsbladet

Utgis av St. Birgitta menighet
2 utgaver årlig

Redaktør:

Arve Vølle 916 40 615 arve.vollo@gmail.com

Redaksjonsmedlemmer:

Sogneprest p. Jagath
Hans Jørgen Smith 907 31 375 smith@online.no

Forsiden:

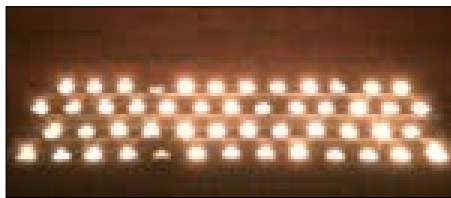
De hellige tre kongers tilbedelse er et av kunsthistoriens vanligste motiver knyttet til Jesu fødsel.

Bildet på forsiden, som viser de tilbedende konger i overdådige renessansekostymer, er en del av en altertavle som ble malt av den italienske maleren Gentile da Fabriano (1370-1427) for kirken Santa Trinita i Firenze i 1423. Senere er bildet flyttet til Uffizigalleriene i samme by.

Kjære menighet og venner!

Det er advent. Vi forbereder oss til å feire inkarnasjonens glede. Samtidig kommer den andre bølgen av Covid-19. Den vokser globalt og i vårt eget land. Det er nødvendig med omfattende tiltak som kan dempe smittespredningen. Som i vår menighet må vi feire messer med begrenset antall troende til stede.

Pandemien vi nå opplever er en ny erfaring for de fleste. Vi er i krig mot et usynlig, dødbringende virus som ikke kjenner grenser. Det rammer det vi har kjært: Familie, kultur, økonomi og det politiske systemet. De fleste land har hatt strenge tiltak mot viruset. Dette har ført til store økonomiske og sosiale konsekvenser for mange mennesker. Allikevel blomstrer viruset opp igjen og bringer utrygghet, angst, sykdom og død. Vi blir enda en gang konfrontert med hvor svake og sårbare vi er. Samtidig blir vi minnet på at menneskeslekten er en. Viruset kjenner ingen grenser. Men vi blir også minnet på at vi alle har en Gud som har skapt oss alle. (St. Frans av Assisi) I sin vakre encyklika «Laudato si,» kaller pave Frans dette integrert økologi. Hver enkelt av oss er koblet sammen med hverandre og det øvrige skaperverket. Vi er avhengig av hverandre.

Det som nå skjer i Europa, får konsekvenser for de som bor i Asia. Det som skjer i USA, får konsekvenser for de som bor i Afrika. Dette forteller oss at vi alle er brødre og søstre. Vi er en familie, under En, sann Gud. Det som skjer med noen av oss, vil til slutt ha innvirkning på oss alle. Det forteller oss at vi må stå sammen for å bygge en bedre framtid for alle mennesker på jorda.

Vår verden trenger nå at Gud griper inn og skaper fred og felleskap mellom mennesker og mellom menneskene og resten av skapningen. I denne krevende tiden vil jeg at vi på nytt skal bekrefte vår tro på bønnens kraft. Selv om vi ikke kan samles på søndagene som vanlig, er vi gjennom dåpens sakrament bundet sammen med hverandre i ett legeme, som er Herren Jesus Kristus. Selv om vi ber alene i vårt

lønnekammer, ber vi sammen med hele Kirken. Bibelen forteller at «en rettferdig persons inderlige bønn er veldig kraftig» (Jakob 5,16). Dette er vår tro. Derfor hindres ikke våre bønner av at pandemien gjør det vanskelig for oss i å komme til kirken. Nei, Skriften oppmuntre oss til å holde ut i bønn. I våre kirker har forskjellige mennesker ulike trosuttrykk og tradisjoner for bønn og andakt. Det manifesterer kirkens mangfold og beriker det åndelige liv.

I denne vanskelige tiden er det viktig å beskytte hverandres liv. Vi er kalt til å støtte hverandre med et hjerte fullt av medfølelse. Vi har alle ulike erfaringer fra vår pilegrimsvandring sammen med Gud. Det vi har felles, er fremfor alt at vi er kristne. Selv om vi må be alene og ingen ser oss, er vi ett legeme i Jesus Kristus. Vi er alltid bundet sammen med hverandre i Ham. Vi lever ikke troen alene. Vi er på reise gjennom verden sammen med andre troende, forent med bånd som ikke kan sees.

Forent med vår hellige far, pave Frans, skal vi be i solidaritet med våre brødre og søstre som er syke her, og rundt om i hele verden. Vi ber for dem som lever i frykt og angst, dem som er isolert, de lidende og de

døde. La oss også oppriktig be for forskere og helsepersonell, og for dem som må ta vanskelige beslutninger som får konsekvenser for mange i denne krisetiden.

La oss fremfor alt ikke glemme de fattige og sårbare, spesielt de som ikke har tilgang til tilstrekkelig helsehjelp. Når vi betror våre behov til Herren i inderlig og oppriktig bønn, vokser vi i vår tillit til Guds kjærlighet.

I år må vi feire julehøytiden i skyggen av pandemien. Gud kaller oss til bønn. Bønn om at verden skal bli normal igjen. At våre brødre og søstre skal være sunne og oppleve å bli elsket.

Jeg ønsker dere alle julehøytidens rike velsignelser og mine beste ønsker for det kommende nye året!

*Deres sogneprest.
p. Jagath omi*

Koronatiden i vår menighet

Vi har nå levd over et halvt år med koronaviruset blant oss. Fortsatt ser vi ikke slutten på pandemien, men vi øyner håpet om at en effektiv vaksine kombinert med fortsatt lojal oppfølging av smitteverntiltak skal få bukt med den etterhvert. For Kirkens del setter vi i tillegg lit til bønnens makt. For mange katolikker er felleskapet med Kristus og de medkristne i messen et helt sentralt omdreiningspunkt i troens liv. Derfor var det ekstra smertefullt da messefeiring ble stoppet helt fra 12. mars fram til 10. mai. Dette var første gang siden Kirkens tilbakekomst i 1843 at det ikke er blitt feiret offentlige katolske messer i Norge.

I skrivende stund er det tillatt med messer med 50 deltagere. Menigheten og mange frivillige har bidratt til at vi har kunnet feire messe på en trygg måte med kravene til smittevern oppfylt. Vi vil se litt nærmere på koronatiden slik den har artet seg i St. Birgitta menighet

28. februar

Offentligheten begynner for fullt å bli klar over at vi har en krevende pandemi på gang. Fra bispedømmet, OKB, utgår anbefaling om at vi skal utelate fredshilsen, at kommunionen kun skal gis i en skikkelse - hostien – og at denne skal tas imot med hånden. Vievannskarene skal være tomme.

10. mars

Disse tiltakene omgjøres nå til pålegg, ikke anbefalinger.

11. mars

Maksimalt 100 deltagere i messen tillatt. All annen kirkelig aktivitet innstilles. Én meters avstand innføres.

12. mars

Alle messer innstilles umiddelbart og messeplikten oppheves av biskopen.

All annen kirkelig aktivitet utenom messene innstilles. Opphold i kirkerommet er tillatt under hensyntagen til de offentlige smittevernregler. De troende oppfordres til bønn og åndelig kommunion, på egen hånd eller sammen med din familie, inntil messefeiringen igjen tar til.

Man gikk raskt i gang med streaming av messer på internett fra flere menigheter, med St. Olav domkirke i Oslo i spissen

I vår menighet ble flere av påskens messer streamet. Det var Hilda Gorges som sto for dette via mobiltelefon, og resultatet ble absolutt akseptabelt.

St. Olav menighet i Oslo har satset på profesjonell hjelp til dette og har nå et fast tilbud hver søndag.

Streaming av messen første påskedag

10. mai

Trykket fra pandemien har letnet en god del, og i tråd med anbefalinger fra helsemyndighetene åpnes det nå for messefeiring igjen, i første omgang med maksimalt 50 deltagere, i tillegg til prest, ministrarer og kor.

Man har lagt vekt på at de offentlige smittevernreglene skal følges nøye.

Kirkevertene Vigdis og Henri Maatje med
håndsprit og registreringslister ved inngangen

En eller flere kirkeverter har møtt de troende ved inngangen, og påsett at alle messedeltagere rengjør hendene med håndsprit og registrerer seg med navn og telefonnummer.

Man skal sitte på anviste plasser, der én-metersregelen skal overholdes. Familier har selvsagt kunnet sitte sammen.

Alle benker har blitt spritet etter messen.

Presten har spritet hendene rett før utdeling av kommunionen i hånden. Fredshilsenen gjøres ikke ved håndtrykk, men med et bukk, nikk eller smil. Salmebøker har ikke vært brukt. Kollekt gis via Vipps eller i en kollektbøsse som ikke sendes rundt, men samles i en bøsse på en lang stang båret av kirkeverten. Det ble oppfordret til at de troende spredte seg på kveldsmesser og nasjonale messer. På denne måten har det ikke skjedd at det maksimalt tillatte antall besøkende har blitt overskredet.

Andre menigheter med større kirkesøkning har praktisert en ordning med billettbestilling på nett. I vår menighet ønsket vi å unngå dette, da kanskje en del eldre og mennesker uten tilgang til internett da at ikke ville få muligheten.

Det ble oppfordret til å huske kollekten i perioden da det ikke var messer, og i den første tiden etter gjenopptagelsen av messene ble det ikke fysisk samlet inn kollekt. Inntrykket er at, etter et første naturlig fall, har kollekten økt betydelig slik at den mange søndager ikke har ligget langt unna det den var før. Kanskje gir man litt rausere på Vipps enn de begrensede kontanter man måtte ha i lommeboka.

Messedeltagere med god avstand!

15.juni

Maksimalt antall messedeltagere kan nå økes til 200, men med overholdelse av én-metersregelen. Det betyr i vår menighet, med bruk av kirkerom og kapell, maksimalt ca 100 deltagere.

Trosundervisningen kom i gang igjen i høstsemesteret og utsatt førstekommunion og konfirmasjon kunne nå gjennomføres. Årsmøte med menighetsrådsvalg ble også gjennomført.

Improvisert utendørs kirkecaffe i sommervarmen

9.november

Det er betydelig økt smittepress i befolkningen igjen, og nå reduseres igjen antall tillatte messedeltagere til 50.

Trosundervisningen er igjen innstilt og forsøkes inntil videre erstattet med hjemmeundervisning tilrettelagt fra kateketene.

Arve Vøllo

Helena Pham rengjør benkene etter messen

Slik kan du feire alternativ messe

På www.katolsk.no gir flere ordensfolk sine råd om hvordan du kan finne alternativer til å feire messen og tjene Gud når du ikke kan gå i messen.

En av dem, dominikanersøster Anne Bente Hadland, gir følgende råd:

Les i Bibelen, be rosenkransen! Gjerne på faste tidspunkt hver dag. Les for eksempel ett av evangeliene, langsomt over tid, eller brevene i Det nye testamente. Vit også at bønnen fortsetter i klostrene våre – tidebønner, tilbedelse – og at messer feires, og at det er mennesker i tilbedelse der hvor kirkene er åpne. Tidebønner bes i alle klostre i Norge,

og sikkert også i en del private hjem. Vi er mange som ber sammen!

For å bygge fellesskapet, er det viktig å ta del i kirkens bønn, i liturgien. Vi kan godt feire søndagen med å be messen hjemme:

Ta deg god tid til å lese messetekstene – ikke bare lesningene, men også prefasjonen og den eukaristiske bønn. Gjerne én av de lengre, som ikke bes så ofte. De er innholdsrike og gir masse næring!

Julekrybben - gammel og kjær

Vår vakre julekrybbe har i flere generasjoner vært et kjærnt innslag i kirkens julefeiring. Nye generasjoner med barn har betraktet den med tindrende øyene og undret seg over den nikkende engelen.

I mange år har Peter Isenegger ledet det ikke helt ukompliserte arbeidet med å få alle dets deler på plass.

Om julekrybbens tilblivelseshistore kan vi lese i Fredriksstad missionstasjons historie: *I løpet av vinteren feiredes av foreningene nogle aldeles vellykkede familiefester og paa den H. families fest i januar 1911 besluttet foreningerne at anskaffe en krybbe til kirken.*

Hele menigheten var begeistret over den tanke og ytret sin glæde derover, derved at mange kjøpte en figur og foræret den til kirken. Mødreforeningen foræret: Den fuldpakkede kamel, Mariaforeningen: Den hl. Maria og Ynglingeforening: Den hl. Josef. Krybben ble leveret av firmaet: Gerh. Winning i Düsseldorf v/Rh. Janstr. 67 Tyskland. Den kostet alt iberegnet. 225.00 kr Stalden til krybben lavedes av menighetens amatørsekkere.

Politiet gav sin tilladelse til at utlodde 4 gjenstander, som ble foræret av menigheten til fordel for krybben. Utlodningen indbragte en sum av 225,00 kr.

**Bønn om beskyttelse
mot koronaviruset
og hjelp for de rammede**

Herre Jesus Kristus, send Den hellige ånd over vår verden, som er rammet av koronaviruset. Helbred med din godhet dem som er rammet av sykdom. Vern om dem som står i fare for smitte. Styrk dem som pleier de syke. Hjelp oss alle til å vende om og ha tillit til deg. Amen

Vi skal bruke våre talenter

Ordsp 31,10-13.19-20.30-31; 1 Tess 5,1-6; Matt 25,14-30

Vi bringer her pater Jagaths preken på 33. søndag i kirkeåret, 15. nov. 2020

Herrens dag kommer, proklamerer hl. Paulus i dagens annen lesning. Vi kjenner ikke dagen eller timen. Herrens dag kommer som en tyv om natten. Det som er avgjørende viktig, er at vi ikke lever i mørke, men i lyset og er våkne når han kommer. Dette er også nerven i Jesu lignelse i dagens evangelium. Jesus døde på korset, men ble reist opp fra graven den tredje dag. Han er Herren! Han for opp til himmelen, men lovet disiplene sine at han en dag skulle komme igjen og dømme levende og døde. Men det kan se ut som om han lar vente på seg.

I den hellige messen er det alltid en sammenheng mellom den første lesning og evangeliet. Den første lesningen kan være et løfte som er oppfylt i evangeliet. Eller den reflekteres i evangeliet. Den dyktige kvinnen vi ble kjent med i den første lesningen (Ordsp 31) er en kvinne som har fått mange talenter. Hun forvalter og bruker talentene sine godt. Derfor sies det: "Mannen hennes, har full tillit til henne, og det skorter ikke på vinning.» (Ordsp 31:11) Dagens første lesning viser oss et eksempel på en kvinne som bruker sine talenter til å leve et flittig og dydig liv. Vi oppmuntres til å være som den dyktige hustruen i dagens første lesning og som den trofaste mannen i dagens salme. De er forbilder for oss og viser oss at vi skal vandre i «Herrens frykt - i ærbødighet, ærefrykt og takksigelse for hans fantastiske gaver. Dette er begynnelsen på all visdom.

Tjeneren var redd og manglet mot. I stedet for å handle beskyldte han derfor sin herre for å være en hard mann. Forrige søndag hørte vi om de dårlige jomfruene som ikke var forberedt på brudgommens komme. De tok ikke ansvar, men lette etter en unnskyldning. Det samme gjelder tjeneren i dagens hellige evangelium.

Gud har betrodd oss store skatter, talenter,

i Kristus, hans Sønn. Kristus ønsker disipler som bruker de talentene han har gitt dem. Han vil ikke at vi skal være passive mennesker som er avhengige av andres initiativ for å følge ham og gjøre hans kirke levende.

Tenk etter: Jesu liknelser handler ofte om jordbruk, fiske og forretninger. Dette er aktiviteter som innebærer å ta risiko. Den usle og late tjeneren gravde ned talenten sin. Det var en vanlig måte å sikre sine verdier. Han fryktet utfordringer og søkte det trygge.

Lever vi alltid vårt kristenliv innfor vår egen komfortsone, blir vår tro tannløs, uten blod og ånd. Gud oppfordrer oss til å hoppe ut i livet, ta risiko, utfordre oss selv. Det krever ikke mot å la seg styre av frykt. Men å utfordre seg selv og ta risiko, krever mot. Det vil Gud gi deg.

Verden trenger mennesker som har tro, som kan handle frimodig og ta trosbaserte avgjørelser. Kristus gir oss den samme utfordringen. Kristus gir oss troens gaver, men sier samtidig at vi ikke kan holde disse for oss selv. Troen kan ikke skjules. Den må leves tydelig og investeres i andres liv. Da vokser talentene. De «investeringene» Gud gjør med sin nåde i våre liv, bærer frukt. Når Kirken har slike troende, vil hun gjøre verden til et bedre sted å være for alle mennesker. Da tennes troen og håpet om at Kristus skal komme igjen og gjøre alle ting nye.

Når man sier til sin kjæreste «Jeg elsker deg» og «Jeg vil tilhøre deg resten av livet,» tar man en risiko. Man kan bli sviktet. Når du viser omsorg og stiller opp for andre, bruker du av din «åndelige kapital» og «investerer» den i andre, tar du en risiko. Du kan bli skuffet og alt du gjorde syntes å være forgjeves. Når du viser medfølelse og gir øm kjærlighet til mennesker som er selvopptatte og

egoistiske, er det en stor investering. Om den lykkes kan det forandre dette menneskes liv.

Når du bruker tid til å gå til messe, når du samler familien til daglig bønn, gjør du en viktig investering. Særlig når det er krevende å få til pga mangel på tid. Da investerer du i ting som ikke forgår. Du investerer for evigheten. Et slikt liv vil alltid bære frukt i Guds time.

I vår tid er det mye snakk om ansvarlighet, særlig når det gjelder andre enn oss selv. Men hva med oss? Glemmer vi at vi en dag skal avlegge regnskap for vårt liv? Hva gjorde vi med de talentene Gud har betrodd oss? Lot vi oss styre av frykt eller tro?

De siste søndagene leder oss til slutten av kirkeåret. Tekstene Kirken gir oss i denne tiden, utfordrer oss. De forstyrrer oss og lar oss ikke sove. Jesus er ydmyk og mild. Han elsker oss ubetinget. Men det er også sant at han har store forventninger til oss. Gud skapte oss i sitt bilde til sine medarbeidere. Gud har satt sitt segl på oss, vi er hans. Dette gir våre liv retning og fokus. Dette gir oss en hellig uro i våre hjerter og holder vår samvittighet våken. Dette gir oss energi til å være med på å åpenbare Guds rike på jorden slik som det er i himmelen.

Gud kaller oss til å være troverdige tjenere og medarbeidere. Vi skal bruke våre talenter til å tjene hverandre og hans rike som gode forvaltere av hans nåde. Amen.

Historisk bispevielse i Trondheim stift

Lørdag 3. oktober 2020 var en stor dag for Den katolske kirke i Norge. Da ble Erik Varden OCSO viet til ny biskop av Trondheim stift. Dette var den første katolske bispevielse i Nidarosdomen etter reformasjonen, og stiftet fikk endelig en ny biskop etter at biskop Bernt Eidsvig hadde fungert som apostolisk administrator i 11 år.

Erik Varden er østfolding, født i 1974 og oppvokst i Degernes i Rakkestad kommune. Han ble tatt opp i kirkens fulle fellesskap i 1993, og trådte inn i cistercienserordenen i Mount Saint Bernard Abbey i England i 2002, der han har vært abbed siden 2015. Han ble presteviet i 2011.

Mange har stiftet bekjentskap med ham gjennom hans bok «The shattering of loneliness», som nå er kommet på norsk; «Lengsel er mitt vesen».

Våre to prester pater Jagath og pater Piotr hadde gleden av å være med på denne historiske begivenheten.

Hvem eier den vakre stemmen på galleriet?

Av Anna Marie Solberg

I St Birgitta har vi flinke forsangere som leder menighetens liturgi og salmer sammen med organisten. En av dem som nesten alltid stiller opp, er Mari Müller-Bohn. Hun er gift med organisten vår. Mari gleder oss med sin vakre sopran, av og til som solist, men oftest sammen med de andre sangerne i koret. Vi vil gjerne bli litt mer kjent med Mari.

Hvor har du vokst opp?

Jeg vokste opp i Ski i Follo.

Når ble du klar over talentet ditt?

Vi var fem søsken og vokste opp i en musikalsk familie, både på mors og fars side. Vi ble alle tidlig oppmuntret til å lære å spille et instrument.

Det ble til at vi tre søstre fikk pianoundervisning. Guttene spilte trekkspill og fiolin. Jeg var faktisk den eneste av søsknene som holdt på langt ut i tenårene med å lære og spille et instrument. Etter hvert fikk jeg også lyst til å ta sangtimer for å utvikle stemmen. Den første sangpedagogen sa at jeg hadde talent, og at jeg burde søke Musikkhøgskolen. I mellomtiden kjente

jeg også et kall til å tjene Gud i menigheten med piano og sang. Men jeg opplevde at jeg måtte lære mer av dyktige pedagoger. Jeg fikk opplæring på ulike arenaer, bl.a. på Musikkfagskolen på Manglerud og Østlandets Musikkonservatorium. Det største oppmuntringen fikk jeg allikevel hos en kristen sangpedagog. Hun tryllet ikke bare fram en koloratursopran i meg, men velsignet og ba for meg og bekreftet kallet til å synge. Jeg ser ikke på meg selv som en super san-

gerinne. Det er så mange andre som er så mye dyktigere. Men jeg vet bare at jeg elsker Jesus og at Gud har lagt en lovsang i hjertet mitt. Jeg vet jo at det er han som har velsignet meg, derfor er det bare i kirken og til Guds ære jeg ønsker å bruke stemmen min.

Hva arbeider du med til daglig?

Jeg er underviser og jobber som faglærer i den videregående skolen. Fagene er tysk, religion og matematikk.

Kan du si litt om musikkens plass i livet ditt?

I ungdommen hadde den hovedplassen. De siste 20 årene har den vært en hobby ved siden av annet arbeid. Videreutdanning og jobb har tatt mye plass. Nå har jeg et ønske om å gi mer tilbake til Gud. Tidligere tenkte jeg at jeg skulle lære opp andre

unge til å synge. Derfor jobbet jeg flere år i musikkskole. Nå innser jeg at Gud kaller meg til å bruke talentet han har gitt meg i hans tjeneste. Det å være med i messen i St. Birgitta gir meg en fin mulighet til det.

Hva slags musikk liker du best å synge?

Jeg elsker salmer, hymner og liturgisk musikk, og synger gjerne kirkemusikk og åndelige viser.

Hva betyr det for deg å være med å synge i messen?

Det betyr veldig mye for meg. Det er meningsfylt å utøve musikken i en sammenheng der Ordet og sakramentene er i sentrum. Ved mange konserter kan man jo få det inntrykket at det fokuseres på hvor flinke de utøvende musikerne er. I andre flotte konserter står komponisten i sentrum og man ønsker derfor å formidle en fantastisk komposisjon. Jeg liker allikevel best, at Giveren av alle gaver blir prist.

Det er derfor den katolske kirke er det ideelle stedet å praktisere god musikk. Man

blir en del av noe som er mye større enn en selv, som utøver eller den flinke komponisten. Slik kan man gi tilbake til Gud, det som først gikk ut fra Ham. En messe uten musikk er jo fantastisk. Men når messen blir støttet av egnet musikk, kan den forsterke opplevelsen. Sammen med de andre i koret ønsker jeg, så langt det er mulig, å gi mitt beste. Jeg mener Jesus Kristus fortjener vårt beste og ikke mindre enn det.

Hvem eier den vakre stemmen på galleriet? Nå vet vi det! Takk Mari for at du delte disse tankene med oss!

ADVENTSAKSJONEN 2020 †

SEND EN DONASJON TIL:
3000.16.91410
ELLER VIPPS TIL **93083**

**NORGES
UNGE
KATOLIKKER**

 **Caritas
Norge**

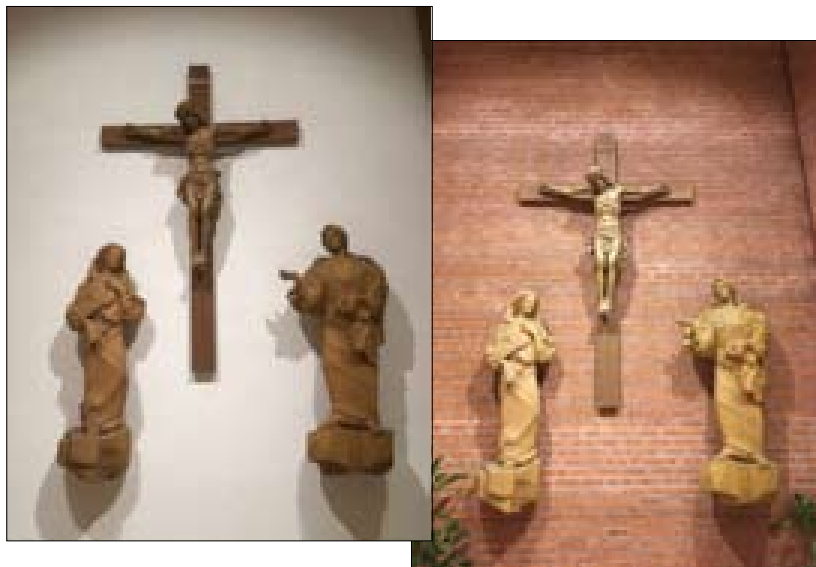
**EN FREMTID FOR MALI
PLANT DITT FRØ IDAG**

  [adventsaksjonen/norgesungekatolikker](https://www.adventsaksjonen.no/norgesungekatolikker)

[ADVENTSAKSJONEN.NO](https://www.adventsaksjonen.no) †

Altervegg og nisjer i nye farger

Istvan Talos forteller om renoveringen av altervegg og nisjer i kirke og kapell, og gir et riss av historien bak.

Veggfargen bak alteret skal være lik andre malte flater i kirken, det er belysningen som gjør at den kan virke hvitere.

Alterveggen etter (t.v.) og før (t.h.) overflatebehandling og maling.

Overflatebehandlingen i nisjene i kirken og kapellet som ble utført i mars i år, er i tråd med den opprinnelige planen.

Det var tekniske(fukt) og økonomiske hindringer som sto i veien for fullførelsen før kirken ble innviet. Fuktkproblemet har vedvart lenge. Endeveggen var ikke tørr den gang skulpturene Maria og Johannes kom på plass. Knappheten på penger varte enda lenger, slik at disse uferdige detaljene i interiøret har sovet sin tornerosesøvn i vel tretti år. Grunnen til at jeg blåste liv i saken i fjor henger sammen med min alder, prøver nå å fullføre mest mulig mens jeg har tid.

Endeveggen bak alteret ble pusset og malt lik sideveggene i koret, nisjene bak tabernaklet og døpefonten ble rengjort og malt, bakveggen i de tre små nisjene i kapellet fikk også murpuss og farge som de malte veggene i kirken. Krusifikset og treskulpturene av Maria og Johannes ble overflatebehandlet og plassert 22 cm høyere, slik at de nå fyller ut veggflaten mer proporsjonalt og uten å sjenere sitteplassene under. Også treskulpturene i kapellet ble løftet litt opp.

Da St. Birgitta kirke ble bygget for 20 år siden, ønsket man å plassere et stort krusifiks på vegg bak alteret. Kristusfiguren er laget av epoxyplast og ble innkjøpt fra Tyskland. Talos tok mål av vegg, tegnet og målsatte korset og fikk det laget hos snekkerfirmaet Brødrene Søland, som var ansvarlig for alt treinteriøret i kirken. Korset ble beiset av Talos selv. Men korveggen var stor og man fant at der var det plass til mer. Pater Kowal bestilte en skulptur av Madonna hos den polske kunstneren, Marek Sobocinski, fordi han ønsket å markere den ærbødigheten den katolske kirke har for Guds Mor. Samtidig ville han sette et varig spor etter sin periode som sogneprest i Fredrikstad.

Man ønsket skulpturer av tre, ikke plast, og sikret seg en trestamme da noen av de store asketrærne i Gamlebyen ble felt. Stokken lå til tork i garasjen i et par år og Mariaskulpturen ble ferdig i 1992. Sobocinski har selv forklart symbolikken slik: Med sin venstre hånd viser hun sin sorg, men med høyre peker hun mot alteret. Madonnaen har riktignok klær fra tiden hun levde i, men ansiktet hennes, t.o.m. frisyren, skulle gi oss assosiasjon til vår

egen tid og egen tilværelse.

tider.

Da pater Famula kom tilbake til sin gamle menighet tok han opp ideen om å fullføre det bildet, som er så etablert i kristen tradisjon, en tusen år gammel form: Kristus på korset med Maria på sin høyre side og disippelen Johannes på sin venstre. I 2004 ble Golgatasenen fullført med Johannesstatuen.

Sobocinski forklarer: Johannes den yngste av alle disiplene, har vanskelig for å akseptere situasjonen han er vitne til. Han løfter armen i redselsfull undring og merkelig nok befinner den seg rett under Kristus' venstre hånd. Symbolsk minner det om hva Jesus sa til dem fra Korset: "Dette er din Mor – dette er din Sønn". Som forfatter av Evangeliet og Åpenbaringen holder Johannes en bok under armen, slik han er blitt fremstilt i alle

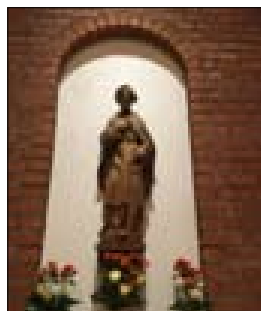
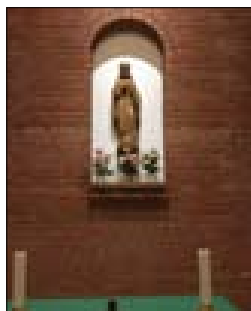
Kunstneren Marek Sobocinski er steinhugger, designer og skulptør. Han er født i 1948 i Polen, kom til Norge i 1984 som politisk flyktning, nå bosatt i Moss. Han er utdannet i skulptur og kunstpedagogikk i Polen og i Norge. Hans fagfelt er tredimensjonal formgivning. Han har spesialkompetanse innen skulpturteknikker og kreativ bruk av materialer. Fra 1987 har han vært magister, førstelektor og knyttet til ulike utdanningsinstitusjoner, private og offentlige. Han har laget kompendium for kunstnere og studenter over formål og arbeidsteknikker i ulike materialer. Han har holdt separatutstillinger og deltatt i kollektive utstillinger, og har utført utsmykningsarbeid, blant annet i den katolske kirken i Moss.

Gullfargen bak tabernaklet er tilnærmet som før, men ikke metallpigmentert.

De andre nisjene - ved døpefonten, ved Birgittastatuen mot kapellet og bak skriftestolen - har fått blågrønn farge som matcher laserte fargetoner i orgelet. Her ser vi nisjen ved døpefonten, slik den er nå t.v. og slik den var før renoveringen t.h.

De nymalte nisjene i kapellet - over alteret, ved Mariastatuen og ved St. Josefstatuen

Munken som ble kirkelærer

Nicholas M Christensen er vel bevandret i kirkehistorie og teologi, og gir her et riss av Thomas Aquinas' liv og tenkning. Best kjenner vel den jevne kirkegjenger ham som forfatter av skjærtorsdagens nattverdsalme Tantum ergo sacramentum, en salme som også drøftes nærmere her.

Tidlig i 1225 ble det født en gutt i nærheten av byen Aquino. Datidens italienske halvøy så ganske annerledes ut enn dagens Italia, dengang var landet inndelt i små konge- og hertugdømmer og hvor pavestaten delte Italia i to, både geografisk og politisk.

Gutten som ble født i 1225 var Thomas, sønn av en lokal adelsmann. Han ble tidlig sendt til en av de bedre skoler på den tid, det store abbediet Monte Cassino, grunnlagt i sin tid av munkevesenets far, den hellige Benedikt. Guttens far håpet antagelig på at gutten skulle vokse i kunnskap og bevissthet om denne verdens politikk, og kanskje bli lærd og mektig nok til å bli abbed i dette vidkjente kloster. Forsynet ville derimot noe annet med gutten. Storpolitikken gjorde det slik at gutten som nå var blitt ungdom, måtte overflyttes til videre studier ved et nytt universitet i Napoli. Her hørte han både forelesninger og prekener av dominikanerbrødre. Dominikanerordenen var en ny orden grunnlagt av den hellige Dominikus rundt 25 år tidligere. Thomas ble så preget av denne kontakten med denne ordenen at han ved 19 års alder valgte å tre inn i ordenen, til stor motstand fra sin familie. Familien var i så stor grad i mot sønnens valg at de regelrett kidnappet ham og holdt ham fanget et år i familiens borg, men til ingen nytte, forteller historien, han stod i mot både fangenskap og motstand inntil familien gav etter.

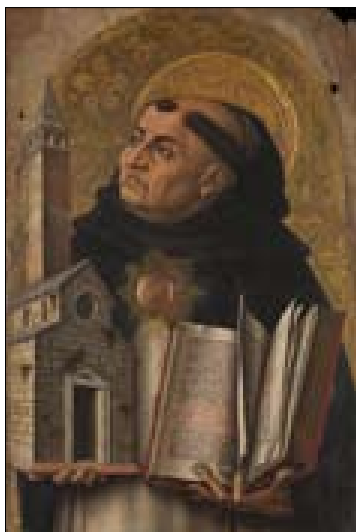
Og slik begynner historien til en av kirkens største teologer og tenkere.

Studier i Paris

Gutten blir sakte men sikkert mann og kommer til dominikanernes kloster og utdanningsinstitusjon i Paris og kommer der i lære hos Albert, allerede en kjent teolog og senere biskop av Köln. Paris var på denne tiden en av Europas største byer med hele 160.000 mennesker, til sammenligning hadde Oslo en befolkning på 3500 på samme tid. Europa

hadde sterk vekst i denne perioden og folketallet økte kraftig frem mot 1300-tallet, da svartedauden halverte befolkningen enkelte steder. Paris var på mange måter Europas sentrum, både hva gjaldt moter og handel, men også hva gjaldt studier. Et av de første universiteter ble grunnlagt her, og siden byen var et knutepunkt for politikk og handel, ble også studiemiljøene større. De store ordener hadde sine studiehus i byen og dominikanere og fransiskanere kom etter. For Norges del ser vi flere av de viktige personer i norsk kirke- og statsliv

på denne tiden utdanner seg i Paris. Som vi skal se er kulturelle strømninger med på å gi grunnlag for Thomas' senere teologiske refleksjon. Men først skal vi se litt på hvordan universitetene la grunnlag for en skrivestil som for oss i dag kan oppleves som noe stiv og vanskelig, men som var en vanlig tilnærming til ulike emner den gang. Modellen for studier ble i stor grad arvet fra en antikk og romersk måte å studere på, ved å gi en grunnleggende allmennkunnskap om aritmetikk, musikk, geometri og astronomi før man kunne gå over på studier i grammatikk, retorikk og dialektikk. Med dette grunnlaget

fikk studenten både kunnskaper om verden, om språket og tenkning som kunne føre denne over i mer avanserte studier i filosofi, teologi eller jus.

Thomas' filosofi og teologi

Paris var et krysningspunkt for både handel og tanke, og studiemiljøene omfavnet på Thomas tid de nylig gjenoppdagede skrifterne til den greske filosofen Aristoteles. Inntil da var mye av tenkningen preget av påvirkning fra Platon og lignende tenkere. Thomas derimot så et potensiale i Aristoteles for å kunne forklare den synlige og fysiske verden på en bedre og mer helhetlig måte enn hva Platons tanker alene kunne gi. Det er likevel viktig å huske på at Thomas hele tiden ville vise Guds storhet gjennom den fysiske verden. Mange har kanskje hørt om Thomas 5 veier til å bevise Guds eksistens, og disse er nettopp en argumentasjonsrekke basert på fysiske bevis. Thomas la vekt på en tilnærming innenfor rammene av påstander og argumenter, altså en åpen diskusjonsforum som preget universitetene på denne tiden. Hele hans forfatterskap bærer også preg av dette oppsettet, som kan virke noe tørr, men som også er presis og logisk. For Thomas ønsket å bygge teologien på et logisk bærende prinsipp, han så ingen motsetning mellom den menneskelige tenknings muligheter og teologien. Som Augustin var han dypt overbevist om at mennesket er "Capax Dei" det vil si; har muligheten til Gud. I sitt forfatterskap ser vi både rent filosofiske tekster og mer teologiske tekster, og åndelige tekster preget av både filosofi og teologi. For oss i dag er vi kanskje mest kjent med en hymne vi bruker i sakramentsandaktene, *Tantum Ergo Sacramentum*. Denne er i sin helhet skrevet av Thomas. Og ser man på teologien i denne baserer den seg på en teologi som stadfester Kristi virkelige nærvær i sakramentet, i brød

og i vin. En teologisk formulering som går under transsubstansiasjonslæren. Det vil kort og godt si at brødetts ytre, som smak, form, lukt osv (aksidenter) fortsetter å være til mens det som utgjør brødet, brødetts substans eller essens endres, byttes ut, med Kristus selv. Thomas forklarer her med presise termer det som vanskelig kan forklares. Denne teologiske utlegningen var viktig for dogmefastsettelsen rundt nattverdslæren i konsilet i Trient på 1500 tallet.

Thomas fortsatte som lærer ved Universitet i Paris med unntak av et opphold ved Universitetet i Napoli. Han dør på vei til Konsilet i Lyon i 1274, og ble til sist stedt til hvile i dominikanernes klosterkirke i Toulouse i Frankrike.

Han ble erklært kirkelærer i 1568.

Kilder:

Centi, Tito S., (2005), "Introduzione" i Thomas Aquinas, Summa contro i Gentili, Unione Tipografico-Editrice Torinese, Torino: 7-55
Innledningen til boken "Væren og vesen" av Thomas Aquinas, Vidarforlaget
Thomas Aquinas, artikkel på www.en.wikipedia.org

Thomas Aquinas er gravlagt her i jakobinerkirken i Toulouse i Frankrike

RIP Pater Iru (1947-2020)

Pater Iruthayanathan Pethuruppillai, bedre kjent som p. Iru, døde 30. mai. Han har opp gjennom årene vært en mye brukt vikar ved søndagsmessene. Etter et slagtilfelle i 2016 var han de siste årene bosatt på sykehjem i Fredrikstad. Han var onkel til vår sogneprest.

Vi bringer her biskop Bernt Eidsvigs preken ved hans gravferd i St. Olav domkirke, 5. juni.

Kjære p. Irus familie, venner og medbrødre,

P. Iru ble født i Jaffna den 20. mai 1947. Han trådte som ganske ung mann inn i oblatfedrenes kongregasjon og ble presteviet den 27. desember 1974. Han tjenestegjorde i flere sogn i Sri Lanka, og kom til Bergen på besøk i 1987 fra et studieopphold på Filippinene – og ble! Det var uro i Sri Lanka, og behovet for

en tamilsk prest i Norge var påtrengende.

Jeg var sogneprest i Bergen den gang og den tamilske patriark, Anthony Rajendram, kom til meg og forklarte situasjonen. P. Iru kunne ikke vende tilbake Sri Lanka uten fare for liv og helse, og tamilene i Norge trengte en prest. Kunne jeg gjøre noe her? P. Iru var en sjelesørger av Guds nåde, sa han, og han kunne ikke tenke på noen annen han ville be om dette for.

Teoretisk sett kunne ingen som var her med turistvisum få permanent opphold, den gang som idag. Forskjellen var at politimestrene hadde større myndighet, og i Bergen så man altså stort på dette, og forstod at det var bruk for p. Iru her – og at Sri Lanka var farlig. Han fikk bli.

Bergen var en menighet i sterk vekst og un-

derbemannet. Det var ikke vanskelig å finne oppgaver for p. Iru. Han gikk løs på dem med stor energi og han lærte seg norsk ganske raskt. Jeg kan ikke huske at han sa nei til noen ting, men jeg kan huske at han sa ja til for mange.

For oss prester ble han en samlende figur. I sitt arbeide var han til tider hektisk for å kunne nå alt han hadde lovet, men når han var ferdig for dagen og kunne snakke om løst og fast, fløt samtalen meget avslappet og lett. Dessuten var han en dyktig bridge-spiller, og derfor en ettertraktet makker for oss mindre rutinerte. Det gjorde godt å vinne en gang iblant!

I årene 1991-95 ledet p. Iru St. Paul menighet i Bergen. Han tjenestegjorde i St. Olav domsogn i Oslo i ti år, og endelig var han sogneprest i St. Magnus menighet på Lil-lestrøm fra 2006-14. Han var ikke flink til å ta vare på sin helse. Tjenesten gikk foran. Som pensjonist flyttet han tilbake til Sri Lanka, men fant at livet der var mer komplisert enn han hadde håpet. I 2016 flyttet han igjen til Norge, og døde i Fredrikstad den 30. mai.

Om p. Iru kan jeg rolig si at han gjorde alt som stod i hans makt for å tjene Gud og Guds folk. Han lærte aldri å si nei når noen hadde behov for ham som prest, og hans gode vilje fikk gjøre nytten der hvor tiden ikke strakk til.

P. Iru trodde på og forkynte påskens budskap med frimodighet.

Måtte han, Guds tjener og prest, ledsaget av vår bønn, nå gå inn til sin Herres glede.

RIP Kari Maria Klepper (1936-2020)

Kari Maria Klepper døde 13. oktober på Gressvik sykehjem hvor hun hadde bodd siden sommeren 2016. Jeg ble kjent med Kari da vi flyttet til Fredrikstad i 1993. Vi hadde en fellesnevner i søsteren hennes, Unni Joynt, som var redaktør av tidsskriftet St. Olav og som jeg hadde

kjent i mange år.

Sammen med Kari og Unni ble jeg presentert for både Norges Katolske kvinneforbund og for «Også vi er kirke». Kvinneforbundet ble jeg senere leder for, og så lenge Kari var frisk nok tok jeg henne med på noen av møtene våre.

Kari var Oslojente, født i november 1936. De syv første skoleårene gikk hun på St. Sunniva hvor alle lærerne var St. Josephsøstre. Hun kom også tidlig med i den katolske speidertroppen i Oslo. Hun utdannet seg til tannlege og kom til Kråkerøy som skoletannlege i 1964.

Musikk var en viktig del av Karis liv og hun var lenge med i kirkens sangkor. Etter at hun ble pensjonist i 1998 bodde hun store deler av året på Klepper ved Halden hvor hagearbeid var hennes store lidenskap. Hun hadde mer enn nok å gjøre med både blomster, kjøkkenhage, bærbusker og frukttrær, og også her sang hun i kirkekoret. I tillegg var hun med i bibelstudiegrupper som ble ledet av sr. Marie-Louise. Kari var også veldig glad i å reise. Hun var medlem i «International Christian Medical and Dental Association» som jevnlig holdt kongresser i ulike verdensdeler.

Jeg husker godt da Kari fortalte meg om Alzheimerdiagnosen hun hadde fått mens vi sto og vasket opp etter et møte i Katolsk Forum høsten 2012. Hun hadde slitt med hukommelsen et par år, men diagnosen var et tungt slag. Hun bodde hjemme så lenge det lot seg gjøre, takket være regelmessige besøk fra Unni og familien.

Jeg besøkte henne regelmessig, og vi var på flere kjøreturer så lenge hun hadde glede av det, men de siste to årene ble hun også fysisk skrøpeligere, og siden Norge stengte i mars fikk jeg dessverre ikke besøkt henne. Jeg lyser fred over Karis minne.

Elisabeth Golding

Fint portrett i St. Olav

I St. Olav kirkeblad nr 2/2020 er det et langt og fint portrettintervju med Raja Toma Younan fra vår menighet, der hun blant annet forteller om sitt liv før og etter at hun kom til Norge. Det er et fint og spennende intervju der Raja gjør en flott figur.

Du kan lese intervjuet ved å gå inn på nettsiden:

<http://www.katolsk.no/organisasjon/norge/kirkebladet>

Abonner gratis på St. Olav kirkeblad

Ønsker du å motta kirkebladet gratis i posten, kan du registrere deg som abonnent på én av følgende måter:

Via skjemaet på nettsiden (adressen ovenfor)

Send en SMS til nr 969 43 490 med kodeord STOLAV etterfulgt av navn og adresse

Send E-post med navn og adresse til abonnement@katolsk.no

Julefeiring med korona 2020 - tid for familie, vennskap og inkludering til tross for distansering og isolasjon.

Refleksjoner ved John Charles Golding

Jeg ville være uærlig hvis jeg ikke innrømmet å ha det vanskelig forårsaket av Covid-19-pandemien etter måneder med sosial distansering og de tragiske konsekvensene deretter.

Min følte isolasjon har sakte men sikkert sneket seg inn etter mange måneder og har vært en utfordring. Jeg har

funnet stor trøst i å se på messene på nettet fra St.Olav domkirke i Oslo og ved å motta meldinger, ha samtaler og Zoom med mange, og å høre på musikk mottatt fra noen musikkglade venner. Musikk ser ut til å være et universelt språk som alle snakker. Musikk får oss til å føle, forestille oss, være til stede og leve øyeblikket. Andre sanser kan bringe tilbake minner og lignende, men musikk tilbyr en overskridende opplevelse. Derfor inkluderer vi musikk i livet vårt. Noen studier viser at selv å lytte til trist musikk når du føler deg trist, ikke gjør det verre - det gir faktisk en forbindelse mellom følelsene dine og musikken du lytter til. Å lytte til glade toner er også en fantastisk berikende opplevelse som berører vår indre sjel og kan løfte vårt sinn til utrolige høyder.

I mange land for tiden har troen på samfunns-systemer blir utfordret av de vilkårlige falske kommentarene vi hører om hver dag. Troen handler tross alt om sannhet, men nåværende hendelser antyder at vi må være klar over hvem vi setter vår lit til. Vi er så privilegerte i Lille Norge. Samtidig bør vi imidlertid ikke dømme andre, men heller være enige om å evaluere og ha mot til å uttrykke våre uenigheter når og om nødvendig.

Som mange vet er den kristne troen ikke bare en personlig forpliktelse, den er også en felles opplevelse. Helt fra begynnelsen har kristne

samlet seg for å dele Guds ord og bryte brød i trange rom. De drakk av samme kopp og delte et hellig kyss. De brydde seg også om fattige og syke.

Alle disse kristne praksisene blir nå sett på som måter virus kan spre seg gjennom befolkninger. Derfor er koronavirus så truende, ikke bare fysisk, men også åndelig.

Mange hellige har dødd i omsorgen for de syke. Aloysius Gonzaga, jesuitten, døde i 1591 i en alder av 23 år mens han tok seg av ofrene for pesten i Roma.

I dag anbefaler helsepersonell at vi legger avstand mellom oss selv og andre for ikke å spre viruset. Denne "sosiale distanseringen" kan synes ukristelig, men vi må lytte til medisinske eksperter. Som med leger og sykepleiere, er den første regelen for en kristen på dette tidspunktet "Gjør ingen skade." Det betyr å ikke gjøre noe som kan spre viruset til andre.

I tiden før bakterier og virus ble forstått, beskyldte folk fremmede, jøder og hekser for sykdom. Publikum ble også tilbudt alternativer som ofte forårsaket mer skade enn godt. Vi trenger å lytte til medisinske eksperter og ikke til konspirasjonsteoretikere som bruker krisen for å tjene penger eller vekke hat og splittelse.

Det er så mange forskjellige hendelser som vi må gå glipp av for tiden, som for eksempel deltagelse på søndagsmesser og andre menighetsaktiviteter, reiser, selskaper osv., men en ny og meningsfylt verden kan åpne seg. Det er flott at vi kan oppleve messer på nettet og ved åndens nattverd oppleve en meget rik liturgi enten fra Oslo, London eller Roma. Dette minner meg så mye om 1960-årene da pave Johannes XXIII utalte at eldre og syke uten anledning til deltagelse i søndagsmesse hadde de samme nådegaver og sakramentalopplevelser når de lyttet til radiosendinger som om de hadde vært til stede. Han trøstet og støttet mange eldre og syke med skyldfølelse for ikke å følge søndagsplikten.

Nå er det snart jul igjen og jeg lurer på hvordan det skal bli i år?

For noen søndager siden var dagens evangelium (Mt 22: 34-40) der Jesus sa at det største budet var å elske Herren av hele sitt hjerte, sjel og sinn, og det andre budet var å elske sin neste som seg selv. Pave Frans sa ved den dagens audiens at Jesus etablerer to viktige prinsipper for troende gjennom tidene:

Det første er at kjærlighet - ikke engstelig eller konstruert forpliktelse - alltid må være drivkraften bak å følge Guds bud.

Det andre grunnleggende prinsippet er at kjærlighet må være sammenhengende og uadskillelig fra Gud og nesten. Dette er det største i Jesubarnets budskap og lære. Han hjelper oss å forstå at det ikke er sann kjærlighet til Gud, hvis det ikke kommer til uttrykk i kjærligheten til vår neste og omvendt, det er ikke sann kjærlighet til vår neste hvis den ikke er forankret i ens forhold til Gud, slik jeg har oppfattet Den Hellige Far, Frans.

Julen markerer begynnelsen på en ny tidsalder. Kjærlighet til Gud kommer mest av alt til uttrykk i bønn og tilbedelse, sa Frans, og nestekjærlighet kommer til uttrykk ved å være nær mennesker, lytte til dem, dele og ta vare på andre. Ofte lar vi være å lytte til andre fordi det er kjedelig eller fordi det tar min tid, også når noen trenger nærhet i tider med prøvelse eller sorg. Slik er tiden vi er inne i. Paven sier noe viktig med følgende ord "midt i pandemien finner vi alltid tid til å sladre. Hele tiden! Vi har ikke tid til å trøste de rammede, men mye tid til sladder. Vær forsiktig!" "Beviset på vår reise til omvendelse og hellighet består alltid i kjærlighet til vår neste," sa paven og han legger til «Guds barmhjertighet tillater oss ikke å bli motløse, men kaller oss heller til å begynne på nytt hver dag for å etterleve evangeliet konsekvent».

Denne adventstiden har vi som kristne et ansvar utover å praktisere personlig smittevern. Vi har et offentlig ansvar for å støtte samfunnsprogrammer for å beskytte utsatte, ta vare på syke og eldre, og å støtte helsepersonell som setter seg selv i fare for å ta vare på de som har blitt syke.

Vi kristne må også kreve at myndighetene er bedre forberedt på slike epidemier. Å kutte i budsjettene for forskning og beredskap er ikke bare kortsiktig, men farlig. I en globalisert verden må pandemier forventes og planlegges for. Når denne krisen er over, kan vi ikke sovne og ignorere de beste rådene fra forskere og eksperter. De gamle hellige risikerte livet for dem med pesten. Vi kan i det minste gjøre borgerplikten vår.

Avslutningsvis vil jeg sitere den nyutnevnte biskopen av Trondheim, cisterciensermunk Erik Varden, en lokal gutt fra Østfold. "Opplevelsen av ensomhet er like universell som sult eller tørst. Fordi det påvirker oss mer nært, er vi mindre tilbøyelige til å snakke om det. Men hvem har ikke kjent sin gnagsmerter? Frykten for ensomhet forårsaker kvaler. Den ber om hensynsløs gjerning. Ingen stemme er mer lumsk enn den som hvisker i øret vårt: 'Du er uopprettelig alene; intet lys vil gjennombore mørket ditt.' Den grunnleggende uttalelsen om kristendommen er å overbevise den lyvende stemmen" Dette kan vi alle gjøre i dagens advents- og julefeiring.

Der det er tro, er det generelt sett håp. Når vi går gjennom livet, er familiekjærlighet ryggraden der vi finner våre venner, som også blir vår nye familie.

Vår kjærlighet til Gud måles alltid ved vår kjærlighet til vår neste, sier pave Frans.

Alle gode ønsker for advent og julefeiring.

Fra St. Birgitta menighet for 100 år siden

St. Olavs forbund. Fra Fredriksstad skrives til „St. Olav“: Vor lille menighet hadde søndag en høitidag. Velserværdige hr. sogneprest Offerdahl var paa anmodning av vor gode sogneprest indbudt til at holde et opmuntrende og oplysende foredrag om St. Olavs forbunds hovedformaal og dets fremgangslinjer. — Foredraget, der blev holdt i foreningslokalet, hadde samlet menighetens bedste og største flertal, der i stilhet og med eftertanke paaheorte det pointerende og fuldstændige foredrag. Resultatet 22 voksne medlemmer maa ansees som meget godt og er et uttryk for stedets velserværdige hr. sogneprest Maesch's virkelig opofrende og nidkjære arbejde, der paa alle maater søker at holde menighetens medlemmer sammen og ingen leilighet forseemmer heril.

I lokalkomiteen blev valgt fruene Hilda de Brilleq og Julie Johansen og d'hr O. T. Olsen, toldopsynsmand og Leo M. Müller. Fru Julie Johansen blev enstemmig valgt til formand.

Hr. sogneprestens besøk var til stor glæde og opmuntring for alle. Undertegnede tillater sig derfor høfligst at opfordre det ærede vikariat at gjøre alt, for at menighetene saa ofte som mulig kan faa besøk av fremmede prester, især saadanne der kan bidra med oplysende foredrag i foreningslokalerne. Vor hl. kirke har saa mange store lysende navne paa alle omraader, der er utmerket egnet for foredrag, der vilde varme og be-

geistre baade gamle og unge. Det er vort haab, at dette forhold vil bli bedre nu, efter St. Olavs forbunds stiftelse.

L. M.

Det er ikke første gang, at lignende forslag er fremkommet baade til vikariatet og til „St. Olav“. Saken er imidlertid saa let at gjennomføre, at man ikke behøver at spille mange ord paa den. La sognepresten ved særegen anledning be en eller anden prest at komme og holde foredrag i hans menighet, da vil i de fleste tilfælder saken derved være klappet og klar. Paa møtet kan holdes en liten innsamling for at dække reiseomkostningerne, saa ogsaa det blir ingen hindring. At det er av overordentlig stor betydning for menighetens trivsel og samhold, er klart som solen.

„St. Olav“s red.

Begeistret referat fra menighetens Leo Müller fra det vi vel kan kalle den tidens "Katolsk forum".

Foredraget handlet om St. Olavs Forbund som ble grunnlagt samme år, med lokalforeninger i de fleste menighetene. Opprinnelig var målet med forbundet å samle inn penger til Den katolske kirke i Norge, men tre år etter oppstarten ble det reorganisert av biskop Smit for å drive forlagsvirksomhet, utlånsbibliotek, møtevirksomhet og opplysningsarbeid.

Forbundet ble nedlagt i 1960

Foredragsholder var Olav Offerdahl (foto) (1857-1930), som senere ble den første norskfødte katolske biskopviede etter reformasjonen. Han var apostolisk administrator av Oslo fra 1928 og ble viet til titulærbiskop av Selja i 1930, men døde senere samme år på en reise i Nederland.

Sakset fra det katolske tidsskriftet St. Olav 1920

Må vi avlyse jula?

Tanker om julefeiring i en koronatid
Per Christian Solberg

*Mens frost og vintermørke rår
begynner kirkens nye år,
og våre sinn skal være vendt
mot lyset som på jord er tent.
Svein Ellingsen (LH 363)*

Kirken feirer advent og begynner sitt nye år når naturen i Norge er mørk og grå. I år kjennes kanskje mørketiden ekstra tung pga korona-smitten. Mange opplever ensomhet og isolasjon, andre er redde. Det er lagt sterke begrensinger på Kirkens mulighet til å samle sine barn til glede og fellesskap. (I skrive stund kan vi bare være 50 til messe. Det er tungt for oss som er vant med fullsatt kirke på ukens høymesser.

De som har ansvar for smittevernet i samfunnet har et krevende arbeid. De trenger vår forbønn. De blir visst aldri trette av å prøve og motivere oss til å ta ansvar. «Er vi flinke nå, kan vi kanskje feire jul sammen med venner og familie.» Andre kommuniserer mer dramatisk og sier: «Hvis vi ikke får ned smitten nå, må vi kanskje avlyse jula!»

Avlyse jula? Det er umulig! Julia springer fram fra Guds eget hjerte. Det evige skaperordet ble kjødt i jomfru Marias livmor og tok bolig i blant oss. Den kristne kirke feirer jul og tilber Barnet i krybben, Guds evige kjærlighet. Mange mennesker under andre himmelstrøk feirer jula i stor fattigdom, i krig og på flukt. De lever i angst for hva morgendagen vil bringe. Men jula blir slett ikke avlyst. De bærer den som en dyrebart skatt i sitt hjerte. Tonen fra himmelen forstummet aldri, korona eller ikke. Englenes budskap på Betlehemsmarkene søker de trette og redde hjerter, over alt hvor de finnes.

kommen mulighet til å reflektere over hva som gir julen et meningsfullt innhold. Det er virkelig ikke materielle ting og overflod av mat og drikke. Gud kommer ikke for å ta bolig i glitter og glans. Han kommer for å være nær virkelige mennesker av kjøtt og blod, i deres glede og sorg. Han kom heller ikke for å bekrefte vår vellykkethet. Han kommer til mennesker som lengter etter noe dypere enn det et liv uten Gud kan gi.

Julen blir ikke avlyst! Tvert imot! Koronatiden gir oss mulighet til å se med nye øyne julens dypest innhold. La oss vende tilbake til våre katolske røtter og ta tilbake advent som en faste og forberedelsestid. Da kan vi gjennomskue falskheten i utsagnet som jeg leste på en reklameplakat i et supermarked for noen dager siden der det ble reklamert for et spesielt produkt: Om vi skulle feire en ekte jul, måtte vi ha dette!

Så privilegerte vi er som tilhører en kirke som fortsatt løfter fram julens mysterium og lar oss få feire en ekte jul! Koronatiden gjør en mørk tid enda mørkere. Men «mørket omkring oss er mørket før daggry.» (S Ellingsen.)

Snart vil det vakre, evige lyset fra Betlehem stråle oss i møte. For oss blir ikke julen avlyst, uansett koronasituasjon. Enda en gang skal vi stå ved julekrybben og undre oss over Guds kjærlighet som søker de som er fattige og hjelpeløse i seg selv.

Kanskje kan koronasmitte hindre en vanlig sekularisert julefeiring i år. Men vi kan feire kristen jul! Vi kan åpne våre hjem og våre hjerter for Jesusbarnet. La oss også be med forvisningen i våre hjerter at etter den første julenatt er ingen lenger alene på jorden.

For oss katolikker gir «koronatiden» en kjær-

Nytt menighetsråd 2020-22

Det ble avholdt valg til nytt menighetsråd ved årsmøtet 25. oktober.

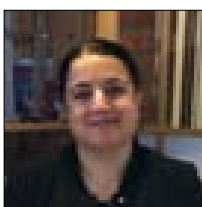
Fire nye medlemmer: Christian Fladeby, Målfrid Norgård, Raja Toma Younan og Zbigniew Gorski, og to varamedlemmer: Irene Rosenvinge Grell og Jean Marie Munyankindi ble valgt, samtidig som sognepresten benyttet sin rett til å oppnevne to medlemmer: Aklilu Berhe Gebreab og Roselyn Supas Jensen. Ungdomsgruppen har også en representant: Julia Kubicka. Rådet konstituerte seg med Christian Fladeby som ny leder og Målfrid Norgård som ny sekretær. Sognepresten er menighetsrådets formann.

Christian Fladeby

Målfrid Norgård

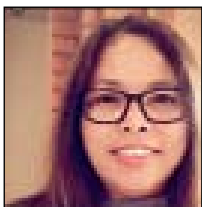
Raja Toma Younan

Zbigniew Gorski

Aklilu B Gebreab

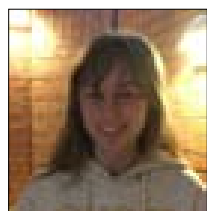
Roselyn S Jensen

Irene R Grell

Jean M Munyankindi

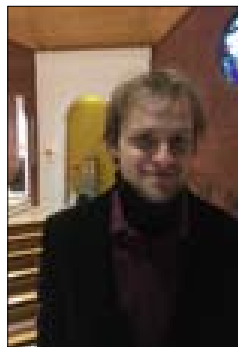

Julia Kubicka

Pater Jagath

Hilsen fra ny menighetsrådsleder, Christian Fladeby

Jeg ønsker å takke for tilliten i å ha blitt stemt inn i menighetsrådet, og deretter som menighetsråds leder.

Og for en tid å bli valgt. I denne svært spesielle tiden har jeg hatt inntrykk av at vi som menighet har klart å tilpasse oss de ulempene det har medført. Selv om vi går mot en jul der vi ikke kan ta vår sosiale kretser for gitt, kan det kanskje komme noe godt ut av dette også. Kanskje kan den sosiale avstanden og savnet etter å møte våre nære hjelpe oss til å tenke over verdien av disse forholdene.

Jeg ønsker dere alle en velsignet jul og et godt nytt år!

Hilsen fra avtroppende menighetsrådsleder, Per Christian Solberg

Etter planen skulle menighetsrådet avslutte sitt arbeid i vår og et nytt menighetsråd ta over. Pga koronaviruset ble valget utsatt til i høst. Nå er nye representanter valgt og presentert for menigheten. Menighetens årsmøte ble avholdt 25. oktober etter messen. Det gamle og nye menighetsrådet hadde et felles møte 10 november. Jeg ønsker det nye menighetsrådet alt godt og ber om Guds velsignelse i arbeidet.

Det siste halve året har vært svært spesielt. Det startet med at biskopen avlyste alle messer i bispedømmet etter pålegg fra myndighetene. Det var veldig spesielt å feire påske uten det store fellesskapet vi har i St. Birgitta. Vi fikk streamet messene heldigvis. Siden ble det tillatt med 50 tilstede, og etterhvert kunne vi øke til 100. Det har vært strenge smitteverntiltak under messene. Jeg vil takke menigheten for tålmodighet og forståelse. I skrivende stund er vi tilbake til 50 deltakere. Vi håper dette blir kortvarig.

Flere har uttrykt savn ved å ikke kunne samles til kirkekafe etter messen. Nå blir det bare noen få ord utenfor kirkedøra. Vi ser fram til å kunne samles over en kopp kaffe under trygge forhold.

Etter nedstengningen i mars har vi tenkt mye på barna og ungdommen i menigheten vår. Hjemme hos oss har de vært viktige i vår daglige bønn. Vi har også tenkt mye på dere som har hatt ansvar for katekesebarna og konfirmantene. I høst avsluttet vi katekesen som skulle vært ferdig i vår, samtidig med at den nye startet opp. Alt skal forgå under strenge smitteverntiltak. Vi er glade for at førstekommunionmessene og konfirmasjonsmessene i høst har gått fint. Selv om festen etterpå hadde færre gjester enn dere ønsket! Dere frivillige i katekesen og i konfirmantarbeidet har gjort en kjempeinnsats. Tusen takk!

Vi har dedikerte ansatte og mange motiverte frivillige. En stor takk til dere alle for innsatsen i denne krevende tiden.

Velsignet adventstid!

Kvinnene bak blomsterprakten

Mange har gledet seg over den rike blomsterprakten i kirken, spesielt ved alteret. Det er Liza Kongsrud (til høyre) og Raquel Smith (til venstre) som er kvinnene bak dette.

Liza og Raquel møtes vanligvis litt sent hver fredag kveld for å lage blomsterdekorasjoner til helgen. Fargen på blomstene, som kjøpes tidligere på dagen i en eller ofte flere av byens butikker, tilpasses søndagens liturgi. Denne tjenesten har blitt en fast del av jentenes menighetsliv og som de begge setter stor pris på å få gjøre. I tillegg til de ukentlige dekorasjoner, har de to også oppgaven med å dekorere Marias alter i mai og oktober

LIVETS GANG

DÅP

JULIA OLUOMA ORDU (27/06)
LEANDRO RABAN (23/07)
AMANDA SOFIE TALON BAKKE (15/08)
DANIEL FILIP CAMACHO ADALIM
(15/08)

OSCAR KALCHERT (28/03),
ST. PETER, HALDEN
LILIANNA GRETA MACIĄG (04/04),
ST. PETER, HALDEN
MAJA CZAPLICKA (19/09),
ST. PETER, HALDEN
MACIEJ CZAPLICKI (19/09),
ST. PETER, HALDEN
OLIWIER BURTOWY (27/09),
ST. PETER, HALDEN
ARON KRZAK (08/11),
ST. PETER, HALDEN

1. KOMMUNION 26. SEPTEMBER

VIKTOR RYSZARD ADAMCZYK
ASTRID ROSITA DAHLUM
JAN ROQUE WASAWAS FRANTZEN
OLIVER GEORGIJEV
DORIAN GRZEGÓRSKI
KORNELIA ANNA GURTATOWSKA
MICHALINA KRYSZYNA
GURTATOWSKA
ZUZANNA GRAŻYNA GURTATOWSKA
JAN ANDREAS SANTOS HELVIK
PAULINA JAGODZIŃSKA
GABRIELA JAKUBOWSKA
KACPER KALCHERT
JENNIFER KIEU PHUONG PHAM
IAN CLAVER MUNYANKINDI
NIKODEM JAN PROBOLA
OLIVIER CHOLERZYŃSKI
ANDREW DOSS
DELYET HABEN BERHANE
ASENA URTE KARATAS
SOFIA EMILIA KASPROWSKA
EMILIA MARIA KOZERA
SIRI GISEL LEBESBY-GARCIA
EMMANUEL CHIMEZIE ONWUBIKO
MILENA ALEKSANDRA RAK
KRISTOFFER PIOTR SCHANDER
ALEXANDRA OLIVIA SROKOSZ
LUDWIK EDWARD SZPAK
MAJA DOMINIKA ŻYZNOWSKA
MALIN ALEKSANDRA ZAWARYŃSKA
SANDER SAMIR NAMROD

1. KOMMUNION 8. OKTOBER

BONI NICKILL DENICE SEBASTIAN

KONFIRMASJON 17. OKTOBER

RAIN NIÑA BALGOS
MICHAEL TORRES BECKSTRØM
AURORA JOSEFINE MAATJE CHRIS-
TIANSEN
KAROLINA JOLANTA DONIEC
KLAUDIA FARAŃCZUK
MIŁOSZ SZCZEPAN GLUGLA
GABRIELA ZOFIA GUCWA
BORGNY LOUISE PANDO HANSEN
VICTORIA HEM
ALEKSANDRA ANNA JEZOWSKA

ALEKSANDRA KANABAJ
NAN QUA LE
MARIA MADELEINE LIVENDAHN
INGEBORG MATUZ-THINGNÆS
ROKSANA MONIKA PATOCKA
NADIA WIKTORIA PELCHEN
GLESELLEN ALMACIN SAMUELSEN
TORD-ANKER ALMACIN SAMUELSEN
BONI NICKILL DENICE SEBASTIAN
PATRYK SKIBA
PAWEŁ STEPNIAK

EKTEVIELSE

ANNA VØLLO OG
THOMAS KRISTIANSEN (04/07)

AVDØDE

ANTONIA SEBASTIANA CAITANA
PEREIRA (12/01)
ANGELA LEUGERS (19/07)
SALAH NORI KARABIT (02/09)
KARI-MARIA KLEPPER (13/10)

Årets førstekommunikanter

Årets konfirmanter

Ordinære messetider

Søndag kl 10.00 Høymesse
Søndag kl 18.00 Kveldsmesse
Onsdag kl 18.00 Kveldsmesse
Torsdag kl 18.00 Kveldsmesse &
sakramentsandakt
Fredag kl 11.00 Formiddagsmesse
& angelus
Lørdag kl 17.30 Rosenkransandakt
Lørdag kl 18.00 Kveldsmesse

Nasjonale messer

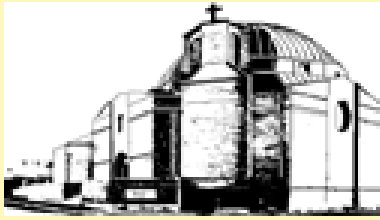
Messe på fransk 1. lørdag i måneden kl.16.00
Messe på polsk 1. og 2. søndag i måneden kl 16.00.
Messen på polsk 2. søndag i måneden er i Sarps-
borg kirke
Messe på vietnamesisk 2. søndag i måneden kl
13.00
Messe på kaldeisk 2. søndag i måneden kl 16.00
Messe på filippinsk (tagalog) 3. søndag i måneden
kl 16.00
Messe på engelsk 4. søndag i måneden kl 16.00

Messtider i juletiden

- * Julaften , torsdag 24. des. Kl.21.00. Polsk messe
Kl.23.00. Midnattsmesse
- * 1. Juledag, fredag 25.des. Kl.11.00. Høymesse.
Kl.18.00. Juledagens kveldsmesse.
- * 2. Juledag, lørdag 26. des. Kl.11.00. Messe. Den Hl. Stefan. Fest.
Kl. 16.00. Polsk messe.
Kl. 18.00. Kveldsmesse.
- * Søndag 27. des. Kl. 10.00. Høymesse. Den Hl. Familie. Fest.
Kl. 16.00. Engelsk messe.
Kl. 18.00. Kveldsmesse.
- *Mandag 28.des. Kl.11.00. De uskyldige barn i Betlehem. Martyrer.
Fest.
- *Onsdag 30. des. Kl. 18.00. Messe. (Juleoktaven)
- *Torsdag 31. des. Kl. 18.00. Takksigelsesmesse. (Juleoktaven)
- *Fredag 1.jan. 2021. Kl. 10.00. Nyttårsdag. Guds hellige Mor Maria.
Høytid.
- *Lørdag 2. jan. 2021. Kl. 16.00. Fransk messe.
Kl.17.30. Rosenkransandakt - norsk
Kl.18.00. Messe.
- * Søndag 3. jan. 2021. Kl.10.00. Høymesse. 2. søndag etter jul.
Kl.16.00. Polsk messe
Kl.18.00. Kveldsmesse.
- *Onsdag 6. jan. 2021. Kl.18.00. Messe. Herrens Åpenbaring. Høytid.
- *Lørdag 9. jan. 2021. Kl.12.30. Katekese-/Familiemesse.
Kl.13.30. Juletreffest for barn.
Kl.17.30. Rosenkransandakt - norsk
Kl.18.00. Messe.
- *Søndag 10. jan. 2021. Kl. 10.00 Høymesse. Herrens Dåp. Fest.
Kl. 13:00 Vietnamesisk messe.
Kl. 16.00 Polsk messe. (Sarpsborg)
Kl. 16.00 Kaldeisk messe.
Kl. 18.00 Kveldsmesse.

St. Birgitta kirke

St. Josephs gt. 17, 1606 Fredrikstad
Tlf 69 30 15 20 faks 69 30 15 21
Internett: fredrikstad.katolsk.no
E-post: fredrikstad@katolsk.no
Organisasjonsnummer: 871494452

Sogneprest

P. Jagath Premanath Gunapala
jagath.gunapala@katolsk.no
Tel 69 30 15 22 Mob. 414 68 740

Medarbeidere

Menighetssekretær: Rosália Bjerkedal
906 71 836 rosalia.bjerkedal@katolsk.no

Menighetsrådet: Christian Fladeby (leder)
994 86 931 christian.fladeby@gmail.com Målfrid
Norgård (sekretær), Raja Toma Younan, Zbigniew
Gorski, Roselyn Supas Jensen, Aklilu Berhe Gebreab,
Julia Kubicka (ungdomsrepr.), Irene Rosenvinge Grell,
Jean Marie Munyankindi (vara)

Finansråd: Istvan Talos (leder) 908 36 599
istvan@talos.no

Teknisk utvalg: Nikolajus Juozeliunas 93953817.

Organist og kirkekor: Bernd Müller-Bohn
412 19 106 muellerbohn2002@yahoo.de

Katekese: Elzbieta Hagen, 907 19 460
elzbieta.hagen@gmail.com

Kirkelige assistenter:
Henri Maatje 413 05 293 h.maatje@online.no
Istvan Talos 908 36 599 istvan@talos.no

Lektor- og sakristantjeneste: Arve Vøllo
(kontaktperson) 916 40 615 arve.vollo@gmail.com

Boksalg: Raja Toma Younan 416 66 527
raja_toma@hotmail.com

Kjøkkenkomiteen: Roselyn Supas Jensen
400 87 618 roselynjensen@hotmail.com

St. Birgitta Unge: Julia Kubicka

Ministrantgruppen: Martin Nguyen

Barne- og ungdomskontakt: Rosália Bjerkedal
906 71 836 rosalia.bjerkedal@katolsk.no

Caritasgruppen: Elzbieta Hagen, 907 19 460
elzbieta.hagen@gmail.com

St. Josephsøstrenes medvandrergruppe:
Turid Synøve Nilsen 993 55 177
turidsynove.nilsen@gmail.com

Afrikansk gruppe: Thomas Bienfiat Namunda
46712602 bienfiat2005@yahoo.com

Eritreisk gruppe: Aklilu Berhe Gebreab 45560239.
berheaklilug@yahoo.co.uk

Filippinsk gruppe: Ruth Delfina Andersen 906 75 334
delmaand@online.no

Kaldeisk gruppe: Raja Toma Younan 416 66 527
raja_toma@hotmail.com

Polsk gruppe: Zbigniew Gorski
zgorski@online.no

Vietnamesisk gruppe: : Karoline Kim Pham
454 61 472 mythuyet72@yahoo.com

Pastoralrådsrepresentant: Christian Fladeby
994 86 931 christian.fladeby@gmail.com

Repr. Fredrikstad Kristne Råd: Anne Grethe Leguina
452 58 550 anneleg@online.no

Repr. Fredrikstad kirkeakademi: Nicholas
Christensen 48063671 asfaltkunst@hotmail.com

Websider: Menighetskontoret.

Facebooksider: Hilda Gorges 457 93 070,
hilda_96@live.no

Kirkebidrag konto 0530 22 52930

Returadresse: St. Birgitta kirke
St. Josephs gt. 17, 1606 Fredrikstad

Ved flytting husk å melde adresseforandring!

Ettersendes ikke ved varig adresseforandring,
men sendes tilbake til avsender med opplysning om den nye adressen.

Bli kjent i St. Birgitta kirke (29)

Ministranter

I vår menighet har vi i mange år kunnet glede oss over aktive ministranter i søndagsmessene. Dette gir messen et ekstra høytidelig preg, samtidig som presten får god hjelp under messen. Hos oss er ministrantene gjerne barn og ungdommer, men det er en tjeneste som også kan utføres av voksne.

Tidligere var det bare gutter/menn som fikk ministere («altergutter»), men etter det annet Vatikankonsil er det åpnet for at begge kjønn kan ministere.

Ministrantene går først i inngangs- og utgangsprosesjonen, bærende prosesjonskorset. De bistår med røkelse, de bærer lys under evangelielesningen, de assisterer under forberedelsen og avslutningen av nattverdsfeiringen, og de ringer med alterklokken før og under konsekrasjonen.

Ministranttjenesten er en fin måte for barn og unge å ta del i messen og bli godt kjent med liturgien og kirkens liv. Som et ledd i dette har kirken i mange år arrangert NM i ministrering, noe som har gjort at mange ministrantlag har «lært seg faget» grundig. Våre ministranter har til og med vært norgesmes-

tere for noen år siden.

At presten har hatt hjelpere under søndagsmessen går helt tilbake til de første århundrer, da ulike personer bisto med lesninger, sang, forberedelse av nattverden. Etterhvert ble disse oppgavene mest gjort av akolytter, som var en viet tjeneste, som i dag er første skritt på vei mot prestevielse. Altertjeneste har opp gjennom hele Kirkens historie vært sett på som en naturlig rekrutteringsmåte for vordende prester.

Spesielt etter pave Pius12's encyklika i 1947 som betonte at presten ikke skulle feire messen alene, uten en ministrant som betjener og svarer presten, utviklet ministranttjenesten i dens nåværende form seg, åpen for alle katolikker, og etter Vatikan II også for jenter.

Ministrantene bærer vanligvis en hvit alba over en svart eller rød (eventuelt søndagens liturgiske farge) talar (kappe).

Pave Johannes Paul II sa dette til en gruppe ministranter:

Derfor er dere, i liturgien, mye mer enn bare "sogneprestens hjelpere". Fremfor alt er dere Jesu Kristi, den evige yppersteprests, tjenere. Derfor er dere, ministranter, i særdeleshet kallet til å være Jesu Kristi unge venner. Vær bestemt på å gå dypere og dyrke denne vennskapet med ham. Dere vil oppdage at dere har funnet en sann venn for livet i Jesus.

Arve Vøllø

*Vi ønsker våre lesere
god jul og godt nytt år!*